

Arndís Þórarinsdóttir
Hulda Sigrún Bjarnadóttir

De **FLAT**
aan het **EINDE**
VAN *de*
WERELD

Vertaald uit het IJslands
door Willemien Werkman

Met illustraties van Linde Faas

'VOLT

Amsterdam 2022

Deze vertaling is tot stand gekomen met financiële steun van het:

ICELANDIC LITERATURE CENTER

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Eerste druk, 2022

Oorspronkelijke titel *Blokkin á heimsenda*

Copyright tekst © 2022 Arndís Þórarinsdóttir en Hulda Sigrún Bjarnadóttir

Copyright vertaling © Willemien Werkman, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland (SVIN) / Uitgeverij Volt

Copyright illustraties © 2022 Linde Faas

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm en op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

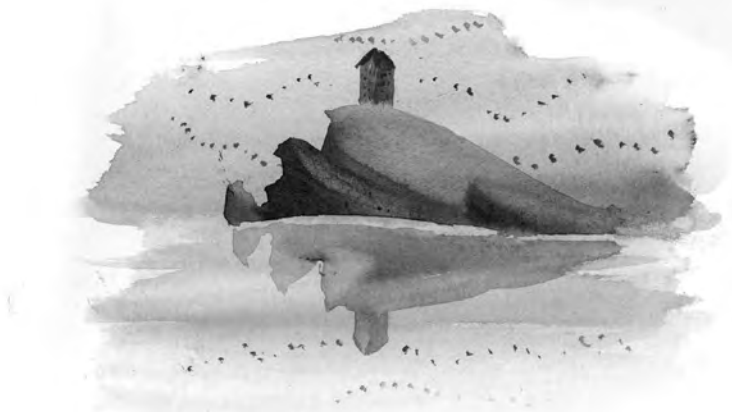
Vormgeving omslag: Jelle Post

Vormgeving binnenwerk: Zeno

ISBN 978 90 214 6825 9 / NUR 283

www.uitgeverijvolt.nl

Voor onze boekenwormen Sólrún Harpa en
Hekla Særún, Freydís en Þórarinn.
We zouden zo met jullie naar het einde van de wereld
reizen!

EEN FAMILIE-UITJE

Een extra vakantie? Als de school al is begonnen?
Dus ik krijg nog *meer* vrij? Dat was het beste idee dat ik in lange tijd had gehoord!

Kappi was ook heel blij toen ik het hem vertelde. Hij sprong om me heen en jankte van blijdschap toen ik hem zei dat hij niet naar het hondenhotel zou gaan, zoals altijd als we op vakantie gingen. Dubbel blij!

Toen had ik al iets door moeten hebben...

Ingó, mijn broer, was niet zo opgewonden als Kappi en ik, maar ik zag wel dat hij het ook geen slecht idee vond om niet naar school te hoeven nu we net begonnen waren na de zomervakantie. Hij zei wel dat het misschien slimmer was om in het zuiden op vakantie te gaan, en niet naar het noorden, naar het einde van de wereld.

Maar daar, aan het einde van de wereld, woonde mijn oma, die ik nog nooit had gezien.

Iedereen die ik kende had oma's. Alleen ik niet. Niet echt. De moeder van mijn moeder was allang dood en de moeder van mijn vader – we noemden haar oma Eiland – woonde op een eiland dat zo ver weg was dat ze nog nooit bij ons op bezoek was geweest en wij ook niet bij haar.

'Wow, wat zal oma Eiland het leuk vinden dat wij komen!' zei ik.

Papa was druk bezig met inpakken. Hij draaide zich om en keek me ernstig aan. 'Lieve Björk, je weet dat ze Briet heet. Je mag haar niet oma Eiland noemen als we daar zijn. Ik weet niet of ze dat leuk vindt. Nou ja, het is eigenlijk waarschijnlijk dat ze... Noem haar gewoon liever niet oma Eiland!'

We hadden haar *altijd* oma Eiland genoemd!

Ik kon niet wachten tot ik eindelijk die geheimzinnige oma zou ontmoeten op dat geheimzinnige eiland! Ze zou me vast chocolademelk met slagroom geven. Misschien zou ze me wel leren breien. Of borduren! Ik had een lange lijst van alle dingen die ik was misgelopen omdat ik geen oma had die in de buurt woonde.

En nu gingen we erheen. Bijna.

Twee weken geleden werd papa gebeld toen we net aan tafel wilden gaan. Papa liep even weg en kwam toen terug. Hij zag krijtwit.

Zijn moeder was gevallen. Ze had haar bekken gebroken. Ze was met de helikopter naar het vasteland gebracht, waar ze was opgelapt. Het ziekenhuis had haar naaste familie gebeld: mijn vader, haar enige zoon.

Het viel wel mee met haar. Min of meer. Ze was niet in levensgevaar of zo, maar het was niet niks om je bekken te breken.

Een paar dagen lang hadden papa en mama voortdurend lopen fluisteren.

‘Ze is je moeder, Atli, natuurlijk gaan we erheen. Zodra ze naar huis mag. En het moment is... het moment is niet slecht. Dat weet je ook wel.’

Papa had iets gemompeld en hij klonk niet overtuigd. Ze gingen door met fluisteren, en ze zaten steeds te bellen. Niet veel later kregen mijn broer Ingó en ik het nieuws over onze onverwachte herfstvakantie.

Ik stond voor op het schip – op de plecht, zei papa – en keek naar het kleine eiland dat steeds dichterbij kwam. Er waren maar heel weinig mensen aan boord. Het eiland van oma was duidelijk geen populaire vakantiebestemming.

Ik zag de huizen, niet ver van de aanlegsteiger – een paar lage gebouwen en iets verderop een groot huizenblok. De kust was grillig en soms hoog en afschrikwekkend, maar het eiland zelf maakte niet zo veel indruk. In het midden was een heel grote, met gras begroeide hoogvlakte, waar wat dieren graasden, maar ik kon zo al zien waar het eiland eindigde. Misschien zouden we wel tijd hebben om rond het hele eiland te lopen voor we naar huis gingen.

Het was een gek idee dat mijn vader hier was opgegroeid, op zo’n klein eiland, zo ver van alles af.

Papa, die zo van gekke koffies hield met figuurtjes van melkschuim, dol was op boekwinkels en altijd nieuwe plaatsen wilde ontdekken.

Hier zou het wel heel moeilijk worden om nieuwe plaatsen te ontdekken. Er was er maar één!

De veerboot toeterde luid en voer langzaam de haven binnen. Op de pier stonden wat mensen die op de boot leken te wachten. Ik keek of ik mijn oma zag, maar op de pier wachtte geen vriendelijke oude vrouw in een rolstoel met open armen op haar favoriete kleindochter.

Zodra de loopplank was bevestigd, liepen Kappi en ik langs de mannen van de veerboot en gingen aan land. Kappi trok hard aan de riem en ik maakte hem los. Dat moest toch wel kunnen? Het was hier toch het platteland.

‘Kappi!’ riep ik toen hij er als een speer vandoor ging. Ik begreep er niets van. Hij rende en rende alsof hij iets aan het zoeken was. Zo’n groot stuk platteland had hij natuurlijk nog nooit gezien.

Ik ging achter hem aan en stootte tegen de mensen aan die op de steiger stonden te kijken alsof de veerboot iets heel bijzonders was. Je zou denken dat mensen die op een eiland woonden weleens eerder een veerboot hadden gezien!

Kappi rende een heuveltje op en rolde daar rond in het gras. Ik snapte hem wel. Ik had ook beweging nodig na die boottocht.

Ik rende achter hem aan de heuvel op, draaide me om en riep: ‘Ik verklaar mijzelf, Björk Atladóttir, tot

koningin van dit eiland!’ Ik juichte en Kappi deed mee. ‘Ik benoem jou, Kappi de dappere, tot mijn belangrijkste raadgever!’ riep ik, pakte hem op en draaide met hem in de rondte.

Hij jankte zielig en ik liet hem los. Kappi was een rustige hond. Hij had ‘even moeten wennen aan het lawaai wat Björk maakt’, had mama gezegd toen we hem net kregen. Nu waren we beste vrienden.

Een paar kinderen staarden naar ons. Twee meisjes en een jongen.

Ze waren... bijzonder.

Ze zagen eruit alsof ze zo uit een oude film waren gestapt, een zwart-witfilm. Hun truien waren lang en breed, hun broeken waren langer gemaakt en de jongen droeg een bril die eruitzag alsof hij nog van zijn opa was geweest. De glazen werden met plakband bij elkaar gehouden.

‘Hoi!’ zei ik toen ik hen zag. ‘Waarom hebben jullie van die rare kleren aan? Doen jullie mee in een toneelstuk of zo?’

Dat moest de verklaring zijn. De kinderen keken elkaar aan alsof ik iets onbegrijpelijk had gezegd.

De jongen met de bril fronste zijn voorhoofd. ‘Toneelspelen doen we pas na het oogsten,’ zei hij, alsof dat voor zichzelf sprak. ‘Van wie ben jij er een en wat kom je hier doen?’

Ik kon er niet tegen als mensen dingen tegen me zeiden die ik niet begreep. Oogsten?

‘Van wie ik er een ben?’ zei ik, om niet te laten merken dat ik er niets van snapte. ‘Mag je op dit

eiland geen vakantie komen vieren? Moet ik van iemand zijn? Moet ik schriftelijk toestemming hebben van de koningin of zo?’

‘Ik dacht dat jij de koningin was,’ zei hij. ‘Wat staat er eigenlijk op je T-shirt?’

Ik keek omlaag naar mijn T-shirt. Het was overduidelijk wat erop stond.

‘Minecraft,’ zei ik toch maar. De jongen staarde me aan.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Maakte hij een grap? Of wist hij echt niet wat Minecraft was?

De kinderen keken elkaar aan, sprongen op en neer en begonnen toen te giechelen.

Ze lachten me uit. Terwijl zij niet eens wisten wat Minecraft was.

Ik voelde me heel even vervelend, maar toen herstelde ik me. Het kon me niets schelen wat ze van mij vonden. We wilden alleen op bezoek bij mijn oma en het eiland bekijken waar mijn vader was opgegroeid. Daarna zou ik weer naar huis gaan. Ik was hier niet gekomen om vrienden te maken.

De kinderen keken nog steeds met grote ogen naar mij. En met nog grotere ogen naar Kappi.

‘Wat is er eigenlijk met jullie?’ vroeg ik. ‘Jullie doen of jullie nog nooit een hond hebben gezien.’

‘Jawel, ik heb weleens een hond gezien. Ik zag er zelfs twee toen ik op het vasteland was,’ zei de jongen met de bril snel. Hij bewoog zijn handen wonderlijk veel en snel. ‘Ik zag een zwart-witte in het park en een heel kleintje in de bus. Ik keek alleen zo naar de jou-

we omdat ik nog nooit zo'n bruine hond heb gezien.'

Dit was een rare plek.

'Ja, oké. Dag!' zei ik en ik rende weer naar beneden, naar de veerboot, blij dat ik nooit meer met dat rare volkje hoefde te praten.

Met andere kinderen praten ging me niet zo goed af. Vaak zei ik iets doms. Papa zei dat 'mijn talenten ergens anders lagen' en dat ik 'meer moest luisteren en minder moest praten'. Ik wist niet of hij gelijk had, maar moest toegeven dat het me beter afging met mijn klasgenoten te praten in een computerspel dan op het schoolplein. Deze kinderen kenden Minecraft niet eens, dus we hadden elkaar blijkbaar niets te vertellen.

'Je mag er niet zomaar vandoor gaan,' zei mama toen ik terugkwam bij de veerboot. Ze pakte mijn schouders vast. 'We moeten ons haasten.' Ze stond bij onze bagage en probeerde te glimlachen naar de mensen op de pier. Die lachten niet terug, maar ik had wel het gevoel dat ze allemaal naar ons keken.

Papa stond op de steiger en praatte met een paar mensen. Het groepje om hem heen werd langzamerhand steeds groter. Papa's gezicht stond strak en hij liep glimlachend en knikkend steeds iets achteruit. Hij was nu griezelig dicht bij de rand van de steiger gekomen – als dat zo doorging, zou hij eraf vallen.

Ik rende naar hem toe.

'Hé, papa!' riep ik over al die mensen heen. 'Mama zegt dat we ons moeten haasten naar het hotel.'

'Hotel?' zei een vrouw in de groep en ze staaarde mij aan.

‘Ja, en dan moeten we beginnen met rondkijken,’
voegde ik eraan toe. ‘Ik wil ALLES van dit eiland zien
voor we naar huis gaan en we hebben niet veel tijd.’

Papa bewoog zich niet, dus ik wrong me tussen de
mensen door, pakte zijn hand en trok.

‘Niet veel tijd?’ vroeg een oudere man met wit
haar. Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Maar, mijn beste...’

Toen kwam papa in beweging.

‘Juist ja, ik moet kijken hoe het met mama is.’

Zodra hij zijn moeder noemde – oma Eiland – ver-
anderde de stemming in de groep. Ze knikten en gin-
gen opzij, zodat ik papa kon meenemen naar mama
en Ingó.

Ingó had net de bench van Kappi van de boot
gedragen. Hij sloeg met zijn handen op zijn hele li-
chaam, alsof er mieren over hem heen liepen. Ik wist
wat dat betekende.

‘In het restaurant?’ zei ik behulpzaam. ‘Vast! Je
legde je telefoon in de vensterbank nadat je een foto
had gemaakt van de chocoladewinkel voor Ingóland.
Daar ligt hij vast nog.’

Ingóland was het YouTubekanaal van mijn broer.
Hij droomde ervan een ster te worden.

Ingó dacht dat zijn volgers op YouTube de choco-
ladewinkel op de boot wilden zien. Het was niet zo
gek dat het niet zo hard ging met zijn plannen om be-
roemd te worden.

Ingó rende gestrest terug naar de veerboot. ‘Ik
moet hem gaan halen. Vaart de boot niet zo weer te-
rug?’

‘Ga maar gauw, lieverd,’ zei mama. ‘Wij wachten hier wel.’

‘Nee, we kunnen niet wachten,’ zei papa gestrest. ‘Ik wil niet dat mama van anderen hoort dat ik er ben. Kom maar achter ons aan,’ riep hij naar Ingó. ‘Vraag maar naar het huis van de huisbewaarder.’ Hij wees in de richting van het grootste huizenblok dat ik ooit van mijn leven had gezien, greep de grootste koffer en trok hem van zijn plek.

De flat was rood en wit geschilderd en er zaten barsten in de verf. Het gebouw telde twaalf verdiepingen. Het zag eruit als een berg en wierp een lange schaduw in de ochtendzon.

‘Papa?’ zei ik. ‘Kunnen we niet eerst naar het hotel voor we naar oma gaan? Om onze bagage weg te brengen?’ Ik keek ernaar uit om oma te zien, maar ik vond het niet erg logisch om de koffers eerst naar haar toe te slepen en dan naar het hotel.

‘Er is hier geen hotel,’ zei mama en ze gaf me de bench van Kappi aan. ‘Zo’n soort plaats is het hier niet. Papa denkt dat er misschien gastenverblijven zijn in de flat.’

‘Geen hotel?’ Ik lachte breed. ‘Gaan we bij oma logeren?’

Vet!

Ik zou haar kunnen helpen met alles waarbij ze hulp nodig had na haar bekkenbreuk. Dan kon ze zien dat ik precies het kleinkind was waar ze altijd van gedroomd had. We zouden beste vriendinnen worden.

Ik zag een heel gezellige logeerkamer voor me, met